

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2019, în cauza penală privindu-l pe

*Belonucichin Vladimir Xxxxx, născut la xxxxx,
originar din Xxxxx, domiciliat în mun. Xxxxx,
str. Xxxxx, ap. xx.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 09.01.2018 – 16.07.2018;
2. instanța de apel: 30.07.2018 – 30.01.2019;
3. instanța de recurs: 05.09.2019 – 29.01.2020.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 16 iulie 2018, Belonucichin Vladimir a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, și i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 240 ore.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Belonucichin Vladimir urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, la data de 28.03.2017 în perioada de timp cuprinsă de la ora 20:00 min. până la 20:30 min., pentru realizarea scopului infracțional propriu, profitând de faptul că acțiunile acestuia rămân neobservate de către terți, în timp ce se afla în ograda casei de locuit amplasată pe str. Xxxxx, mun. Xxxxx, acționând prin intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestora, pe ascuns a sustras de pe scaun un telefon mobil de model "Blackview R-6", de culoare

sură, cu numărul de IMEI1: xxxxx și IMEI2: xxxxx, în care erau activate cartelele SIM cu nr. xxxxx și xxxxx, care aparține lui Mahu Marian, la preț de 5 347 lei, după care cu bunul sustras a părăsit locul comiterii infracțiunii, deplasându-se într-o direcție necunoscută, cauzându-i în rezultat părții vătămate Mahu Marian daune materiale în proporții considerabile în sumă totală de 5 347 lei.

Astfel, inculpatul Belonucichin Vladimir prin acțiunile sale intenționate a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal - *furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, Copeciu Marina, prin care a solicitat casarea sentinței, în partea individualizării pedepsei, rejudecarea cauzei penale conform ordinii stabilite pentru prima instanță cu pronunțarea unei noi decizii prin care lui Belonucichin Vladimir să-i fie numită o pedeapsă în baza de art. 186 alin. (2) lit d) Cod penal, în formă de 2 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului acuzatorul de stat a specificat că, pedeapsa aplicată inculpatului, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității nu va asigura realizarea scopului procesului penal de protejare a societății și persoanei, astfel ca orice persoană, care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale, precum și nu va asigura realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

În speța dată, instanța superficial a evoluat caracterul prejudiciabil al faptei săvârșite de către Belonucichin Vladimir, ori prin acțiunile sale criminale, manifestate prin sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, inculpatul a pus în pericol un grup de relații sociale cu privire la proprietatea privată. Infracțiunea comisă de Belonucichin Vladimir, potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal, constituie o infracțiune mai puțin gravă.

În calitate de circumstanță agravantă potrivit art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, în privința lui Belonucichin Vladimir constituie săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, astfel, pedeapsa stabilită este una neîntemeiată și individualizată contrar prevederilor art. 61, 75 Cod penal.

3.2. Avocatul Dodica Victoria în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei de către instanța de apel potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță, prin care Belonucichin Vladimir să fie achitat, pe

motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În motivarea cererii de apel, avocatul a indicat că instanța de fond contrar prevederilor art. 385 Cod de procedură penală, nu a constatat cu certitudine dacă fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii. Concluziile aduse în motivarea sentinței sunt întemeiate doar pe probele acușării, fără a fi luate în calcul contradicțiile apărute atât în declarațiile părții vătămata și martorului acușării, cât și în coroborare cu alte probe. Potrivit materialelor cauzei, probele cercetate în instanța de fond, s-a constatat că inculpatul Belonucichin Vladimir a găsit bunul, telefonul mobil, în loc public și nu l-a sustras de la partea vătămata Mahu Marian, fapt confirmat de către partea vătămata. La momentul găsirii bunului, acesta nu se afla în stăpânirea de fapt a părții vătămata și nu există nici o probă care ar confirma contrariul. Făcând referire la unele înscrisuri în vederea motivării sentinței emise, instanța a ignorat explicațiile făcute de către partea vătămata: privind acțiunile martorului Bîrdan Victor, care de fapt și l-au determinat să se adreseze la poliție; privind necunoașterea limbii române și imposibilitatea de a citi și a scrie în grafia latină; privind faptul că până la adresarea la Inspectoratul de Poliție Buiucani îl cunoștea pe Belonucichin Vladimir și cunoștea locul aflării acestuia.

Ținând cont anume de explicațiile susmenționate, urmau a fi declarate nule procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 20.04.2017 și procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 12.06.2017 în temeiul art. 251 CPP, deoarece a fost încălcat dreptul la apărare a lui Belonucichin Vladimir. Instanța de judecată, însă, încălcând prevederile art. 94 Cod de procedură penală a pus la baza sentinței aceste probe.

Instanța de judecată în lipsa probelor, a constatat că părții vătămata Mahu Marian i-a fost cauzată o daună în proporții considerabile, motivând prin faptul că partea vătămata nu este angajată oficial în câmpul muncii și are doar venituri ocazionale, și categoric ignorând susținerea părții vătămata că lui nu i-a fost cauzată daună considerabilă, ignorând lipsa în materialele cauzei probelor care ar proba starea precară a părții vătămata, ignorând faptul că partea vătămata nu are persoane la întreținere etc.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2019, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de către procuror și avocatul inculpatului, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că, inculpatului Belonucichin Vladimir a săvârșit infracțiunea

prevăzută de art. 186 alin.(2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi - furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cu referire la motivele invocate de apărare precum că prima instanță a adoptat o soluție incorectă de condamnare a inculpatului Belonucichin Vladimir și că acesta urma a fi achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, instanța de apel a constatat că, prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale, stabilirea și individualizarea pedepsei.

Instanța de apel a considerat că aceste afirmații ale avocatului reprezintă opinia subiectivă a părții apărării, or, prima instanță în sentința corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a considerat dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, și anume: declarațiile părții vătămate Mahu Marian; declarațiile martorului Bîrdan Victor; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 20.04.2017; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 12.06.2017; procesul-verbal de examinare a descifrărilor telefonice din 05.06.2017; procesul-verbal de examinare a telefonului mobil de model "Blackiew R-6" din 12.06.2017; ordonanța de recunoaștere și anexare a corpului delict din 14.06.2017, prin care telefonului mobil de model "Blackiew R-6" a fost recunoscut ca corp delict pe cauza penală.

Faptul pretins că, inculpatul a găsit bunul, telefon mobil, în loc public și nu l-a sustras de la partea vătămată Mahu Marian, nu poate fi pus la baza unei sentințe de achitare, în situația în care, bunul nu îi aparținea inculpatului, iar acesta l-a luat de pe scaun, știind că este un bun străin, care nu îi aparține cu drept de proprietate și l-a înstrăinat intenționat, în scop de cupiditate.

La caz, instanța de apel a mai reiterat că infracțiunile săvârșite prin sustragere, se consideră consumate din momentul în care bunurile au fost luate din posesia altuia, iar făptuitorul are posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de acele bunuri la dorința sa.

Referitor la faptul precum că urmau a fi declarate nule procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 20.04.2017 și procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 12.06.2017, deoarece a fost încălcat dreptul la apărare a lui Belonucichin Vladimir, în acest sens, instanța de apel a reținut că potrivit materialelor cauzei penale, s-a constatat că prezentarea spre recunoaștere a fost efectuată în conformitate cu prevederile art. 116 Cod de procedură penală, iar în cazul dat, nu există temei de declararea nulității actelor procesual penale, or, în cazul respectiv, nu s-a constatat încălcarea dreptului la apărare lui Belonucichin Vladimir.

Mai mult ca atât, instanța de apel a remarcat că apărătorul, pretinzând că lui Belonucichin Vladimir i s-a încălcat dreptul la apărare atunci când partea vătămată și martorul l-au recunoscut pe inculpat ca persoana care a comis fapta, nu a menționat prin ce se manifestă încălcările admise, astfel, că afirmațiile acestea, instanța le-a apreciat ca fiind declarative, fără un suport juridic.

Este neîntemeiată afirmația avocatului precum că instanța de judecată a ignorat susținerea părții vătămate că lui nu i-a fost cauzată daună considerabilă, or, deși în cadrul cercetării judecătorești, partea vătămată Mahu Marian a declarat că nu are pretenții față de inculpat, acesta, în cadrul urmăririi penale a menționat că, prin sustragerea telefonului mobil, lui i s-a cauzat un prejudiciu material considerabil în sumă de 5347 lei.

În cazul respectiv, este justificată aprecierea instanței de judecată, care a menționat că dauna comisă părții vătămate, este una considerabilă, ținând cont de starea materială a părții vătămate, care nu este angajat în câmpul muncii și are venituri ocazionale, iar suma de 5347 lei, este una impunătoare.

Cu privire la individualizarea pedepsei, instanța de apel a considerat că, instanța de fond a aplicat inculpatului Belonucichin Vladimir o pedeapsă corectă și echitabilă în coraport cu circumstanțele faptei și personalitatea inculpatului, stabilindu-I o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității mărime de 240 ore.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care, indicând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată, invocând următoarele:

- concluziile instanței de apel în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale;

- luînd în considerație că infracțiunea în cauză au o amploare răspândită în Republica Moldova, cât și legea penală apără aceste valori de orice atentat și este pasibil de pedeapsă, instanța de judecată urma a aplica inculpatului o pedeapsă mai aspră pentru a evita contribuirea la dezvoltarea în rândul cetățenilor a sentimentului că nu pot beneficia de o protecție adecvată din partea statului și curmarea încrederii infractorilor în faptul, că vor fi blând pedepsiți;

- în cadrul examinării acestei cauze penale nu au fost stabilite careva motive care ar concluziona că nu este rațional ca inculpatul să nu execute pedeapsa cu închisoarea prevăzută de lege și solicitată de acuzare pentru fapta săvârșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, este precedată de efectuarea verificării temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

Din conținutul cererii, se constată că procurorul face trimitere la temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) din Cod de procedură penală, menționând că prin sentință inculpatului ia fost aplicată o pedeapsă prea blândă raportat la fapta comisă de acesta, iar instanța de apel nu a intervenit în acest sens în hotărârea contestată de acuzatorul de stat, de aceea, la caz, au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale, instanțele de fond nemotivându-și suficient hotărârile în acest aspect. Pentru motivele expuse, procurorul intervine cu solicitarea de a fi casată decizia instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare.

Verificând actele cauzei raportate la criticele avansate de recurent, instanța de recurs

le consideră vădit nefondate, menținând *ad integrum* atât statuările din sentință, cât și cele din decizia instanței de apel, în partea ce ține de chestiunea individualizării pedepsei realizate în privința inculpatului pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

De altfel, pedeapsa aplicată inculpatului pentru infracțiunea comisă este în limitele speciale prevăzute de lege și nu s-au relevat împrejurări care ar conduce la modificarea acesteia. Raționamentele pe care se fundamentează soluția de inadmisibilitate a prezentului recurs, mai întâi se bazează pe aceea că, este inacceptabil faptul că procurorul, pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea stabilirii unei pedepse mai aspre decât cea aplicată lui Belonucichin VI. și de altă categorie.

La caz, pentru a reține eroarea de drept stipulată în pct. 10) și pentru a statua că s-au aplicat pedepse individualizate contrar exigențelor legale, instanțele de fond urmau să facă abstracție de prevederile art. 75 Cod penal, care reglementează criteriile generale de individualizare a pedepselor, dintre care unele se referă la respectarea prevederilor părții generale a Codului penal, în ceea ce privește aplicarea sancțiunilor de drept penal – limitele fiecărei pedepse, limitele în raport de concurs de infracțiuni, recidivă, circumstanțe agravante și atenuante etc., dar și de limitele stabilite în partea specială a Codului, criteriile de fapt pentru individualizarea pedepsei se referă la gradul de pericol al faptei săvârșite, la persoana făptuitorului, la împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală. În general, cerința textuală a acestui caz de casare presupune că, s-a încălcat legea penală sau cea procesual-penală la aplicarea pedepsei și la stabilirea limitelor acesteia, sau modului de executare.

Supunând analizei subsidiare actele cauzei, Colegiul constată că eroarea de drept semnalată de recurent și stipulată în pct. 10) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în speță, cu certitudine nu a fost admisă de instanțele ierarhic inferioare. La trasarea acestei concluzii, instanța de recurs a avut ca bază mai multe argumente temeinice și pertinente, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt din dosar și se mențin în vigoare până în prezent.

Potrivit celor conținute în sentința și decizia instanței de apel, Colegiul penal constată că, la determinarea quantumului pedepsei, instanțele au ținut seama de următoarele împrejurări: a comis o infracțiune mai puțin gravă, conform art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție, de personalitatea inculpatului care

anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, la momentul comiterii faptelor nu era încadrat în câmpul muncii, la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află, iar bunul a fost restituit părții vătămate.

În cererea de recurs, procurorul enumeră în mare parte aceleași împrejurări evidențiate mai sus și în hotărârile judecătorești contestate, care în opinia lui ar urma să contribuie la soluția de aplicare a pedepsei cu închisoarea față de inculpat, totuși instanța de recurs nu este convinsă că o atare categorie de pedeapsă va duce la responsabilizarea inculpatului pe viitor, mai mult decât pedeapsa cu munca neremunerată aplicată acestuia prin sentință.

În același sens, se notează că, însăși scopul pedepsei penale stipulat în art. 61 Cod penal de legislator, prevede că pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incident art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Belonucichin Vl., la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 240 ore.

Față de lucrul judecat de instanțele de fond, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale.

În acest context, urmează de evidențiat că stabilirea sancțiunilor de drept penal este, pe de o parte, o sarcină care îi revine legislatorului, care stabilește pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal prin fixarea unor limite minime și maxime ale acestora, în conformitate cu importanța abstractă a valorii sociale protejate, iar pe de altă parte, o sarcină pe care instanța o realizează în limitele stabilite de lege.

La fel, se specifică că, recurentul invocând eroarea de drept prevăzută de pct. 6), menționează despre faptul că hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cu toate acestea dânsul nu relevă expres ce omisiuni în acest aspect a admis instanța de apel.

Din atare considerente, Colegiul penal respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu. Pe lângă aceasta, Colegiul notează că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Mai mult ca atât, deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, Curtea a clarificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk v. the Netherlands*). Modul în care se aplică obligația de motivare a hotărârilor judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor fiecărei cauze în parte (*Hiro Balani v. Spain*).

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de procuror, sunt vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Belonucichin Vladimir Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **27 februarie 2020**.

Președinte:

Diaconu Iurie

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana